

Sygn. akt IV KO 86/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **T.J.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 7 sierpnia 2019 r.,
wniosku o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w R.
z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt II K [...],
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu [...] w
K.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wystąpił w inicjatywą przekazania sprawy przeciwko T.J. w trybie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Uzasadnił swoje stanowisko stanem zdrowia oskarżonego, będącym podstawą do wydania postanowienia z dnia 21 lipca 2017 r. o zawieszeniu postępowania (k. 238). Kolejne opinie wskazywały na niemożność uczestnictwa oskarżonego w postępowaniu sądowym. Z ostatniej, sporządzonej w dniu 23 października 2018 r. wynika, że aczkolwiek stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu odbywanie dłuższych podróży poza miejsce zamieszkania, to jednak może on uczestniczyć w postępowaniu przed sądem położonym w miejscu swojego zamieszkania, tj. w K.. Zatem przekazanie sprawy temu Sądowi umożliwi rozpoznanie sprawy, a przez dobro wymiaru sprawiedliwości *in concreto* rozumieć trzeba potrzebę doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się

mało realny bez zastosowania wyjątku od zasady ustalania właściwości miejscowej sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postulat o przekazanie niniejszej sprawy w trybie art. 37 k.p.k. okazał się zasadny. Przesłankę zastosowania tego przepisu w postaci dobra wymiaru sprawiedliwości rozumieć należy także jako zapewnienie warunków do realizacji celów procesu karnego, w tym by rozstrzygnięcie sprawy mogło nastąpić w rozsądnym terminie (art. 2 pkt 4 k.p.k.). Z pewnością bowiem jedną z konsekwencji długotrwałej niemożności procedowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej przed Sądem właściwym miejscowo, będzie narażenie prestiżu wymiaru sprawiedliwości. W takich wypadkach, dysponując podstawami do twierdzenia, że przed innym sądem równorzędnym proces mógłby przebiegać sprawnie, zasadnym może okazać się skorzystanie z wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k. Dodać należy, że wpływu na ocenę powyższej przesłanki nie może mieć aktualne brzmienie art. 374 § 1 k.p.k., zgodnie z którym co do zasady oskarżony ma prawo, a nie obowiązek uczestniczenia w rozprawie. To uprawnienie nie może być iluzoryczne, dlatego też oskarżonemu należy zagwarantować realną możliwość jego realizacji.

W sprawie niniejszej oskarżony zadeklarował chęć złożenia wyjaśnień i uczestnictwa w rozprawie głównej (k. 213), jednakże z uwagi na poważną chorobę oraz podjęte leczenie nie mógł stawiać się do Sądu Rejonowego w R. (k. 213 - 215, 231 – 233), w następstwie czego postępowanie w niniejszej sprawie zostało zawieszone z uwagi na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą jego prowadzenie (postanowienie – k. 238). Z ostatniej opinii o stanie zdrowia oskarżonego wynika natomiast, że jego stawianictwo byłoby możliwe, jednakże w Sądzie położonym w pobliżu miejsca zamieszkania (k. 270 - 273). Jedynie zatem przed Sądem Rejonowym w K., z uwagi na fakt, że od Sądu właściwego oskarżonego dzieli znaczna odległość, możliwym będzie przeprowadzenie postępowania. Na pokonanie powyższych trudności pozwalało jedynie odejście od ogólnej zasady ustalania właściwości miejscowej, a dobro wymiaru sprawiedliwości postrzegane w tym wypadku, jako potrzeba zagwarantowania sprawnego przebiegu procesu,

uzasadniało przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania Sądowi położonemu w miejscu zamieszkania oskarżonego, tj. w K.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.